

Megborzongok a sejtelemtől. Hallotta tán a gondolataimat?

Jó ember volt, engem is tanított, mondja újra, a kezében rozsdás konzervdoboz és metszőolló, *futna a vadrózsa el, ki az útra, de nem engedem*, mondja, *Lajos bácsi is elment, nekem is Lajos bácsi, pedig már négy unokám van*, mondja, *tudom magának is kettő*, teszi hozzá búcsúképpen.

Mint egy sóhaj, úgy marad velem a mondat, *Lajos bácsi is elment*, s ez most fölébreszti a bennem is szunnyadó dalt, *csak a jók mennek el*.

De nem engedem tovább, megállítom a dalszöveget, megszakítom, ellentmondok, mert *a jók nem mennek el, a jók velünk maradnak*.

Ez a dacos gondolat fölélénkít, a márciusi szél is erősen támad, az idő is szorít, mennem kell vissza a Parlamentbe, küzdeni kell, hogy ez a csúnya világ egy kicsit megszépüljön, hogy a sok-sok jó ember álma valóra váljon.

Szabó Lajos bácsi sírjára egy szélhordta virágszálat még visszarakok. *Legközelebb gyöngyvirágot hozok*, mondom búcsúzól, *Édesapám is azt szerette*.

Lakitelek, 2004. március 23.

Lezsák Sándor